

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 3/2021
25.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ..., улица ... број ..., кога као пуномоћник заступа Жива Васић, адвокат из ..., ул. ... број ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 455/2020 од 14.12.2020. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је дана 25.01.2021. године, после испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ЖАЛБА СЕ УВАЖАВА и ПРЕИНАЧУЈЕ решење Управног суда Р4 у 455/2020 од 14.12.2020. године, тако што се:

Усваја приговор предлагача и утврђује да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року у поступку који се водио пред Управним судом у предмету III-ЗУ 3746/16.

Налаже се Посебном већу Управног суда да, у року од три месеца од дана достављања овог решења Управном суду, донесе одлуку о приговору изјављеном против решења Управног суда III-ЗУ 3746/16 од 23.10.2020. године, као и да, у року од 30 дана по истеку претходно наведеног рока, судија известилац у предмету по приговору обавести председника Управног суда о предузетим радњама.

Образложење

Предлагач је 04.01.2021. године поднео Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 455/2020 од 14.12.2020. године, којим је одбијен његов приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда III-ЗУ 3746/16, као неоснован.

Предлагач у жалби наводи да је првостепени суд пропустио да утврди битну чињеницу да је изјавио жалбу против решења У 3746/16 од 23.10.2020. године због чега управни спор није правноснажно окончан. Истиче да поступак пред Управним судом траје 4 године и 8 месеци, да се ради о релативно једноставном предмету, али да је суд у читавом периоду био потпуно неактиван, због чега су испуњени услови да се оцени да поступак неразумно дуго траје. Предлаже да Врховни касациони суд усвоји жалбу и преиначи ожалбено решење тако што ће утврдити постојање повреде права предлагача на суђење у разумном року.

Поступајући по жалби предлагача, у смислу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“

бр. 25/82 и 48/88 и „Службени гласник РС“ бр. 46/95... 106/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење, применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14) и нашао да је жалба основана.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 40/15), којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да поред њега воде поступак и одлучују по жалбама.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“, број 98/06), прописано је да свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Из списка предмета Управног суда III-ЗУ 3746/16 и Р4 у 455/2020 произлази да је предлагач, у својству тужиоца, дана 08.03.2016. године, поднео тужбу због ћутања управе Управном суду против тужене Владе Републике Србије, јер није донета одлука по конкурс за попуњавање положаја заменика државног правобраниоца у Одељењу у Зрењанину, на који се тужилац благовремено пријавио 09.05.2015. године. Управни суд је одбио приговор предлагача ради убрзавања поступка у наведеном предмету са образложењем да је „одлучио по приговору... и донео одлуку дана 23.10.2020. године“.

По налажењу Врховног касационог суда основано се у жалби указује на то да је ожалбено решење засновано на погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању. Наиме, дана 23.10.2020. године Управни суд је донео решење III-ЗУ 3746/16 којим је одбачена тужба тужиоца, овде предлагача, али о приговору предлагача који је поднет Посебном већу Управног суда није одлучено и управни спор није правноснажно окончан.

Имајући у виду да управни спор по тужби предлагача траје скоро пет година, да предлагач није допринео његовом дужем трајању и да се не ради о чињенично или правно сложеном предмету, Врховни касациони суд је оценио да је у управном спору повређено право предлагача на суђење у разумном року.

С обзиром на то да се поступак у управном спору тренутно налази у фази одлучивања о приговору тужиоца, овде предлагача, изјављеном против решења о

одбацивању тужбе од 23.10.2020. године, Врховни касациони суд је наложио да се одлука о приговору донесе у року од три месеца.

Због свега изложеног, Врховни касациони суд је, на основу члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у диспозитиву.

Судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.

Поука о правном леку.

Против овог решења није дозвољена жалба.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић